

Stál som tam na kraji krátera a pozoroval som dianie v ňom. Náš svet upadá. Nebezpečenstvo sa pre svoju všeobímajúcu všadeprítomnosť už nedalo ani trochu ignorovať. Myšlienky na únik kvôli otupenosti mysle neprinášali žiadne ovocie. Jediné na čo som dokázal myslieť, bol nový svet. Svet mieru a pokoja. Pozrel som sa dole a chvíľku som rozmýšľal, či by som sa tam dostal, keby som teraz skočil. Bolo to šialené pomyslenie. Ustúpil som o kúsok ďalej k polorozpadnutému plotu a venoval som pohľad na ňom sediacom malom, žltó-červenom operencovi, vlastne svojmu Fénixovi. Nemal žiadny výraz, ale i tak som mal pocit, že ma ľutuje. V tých posledných dňoch už bolo jasné, že Smrť má vyhrať a ja som sa cítil zatiaľ najmizernejšie za celý svoj život. A potom som uvidel toho muža, neznámeho zahaleného muža. Predstavil sa mi ako Medivh. Uklonil som sa mu, ale nevedel som, či mu mám veriť. Ponúkol mi cestu do nového sveta, do sveta, aký som si predstavoval. Vyzeral, ako moja spása, ako zlatisté dvere v temnote. Keď sa so mnou dohodovil, malo to jeden „malý“ háčik. Musel som zomrieť. Nerozumel som mu, prišiel mi teda hodiť záchranné lano, alebo mi ponúka večný odpočinok? Vysvetlil mi to v jednej vete: „Dvere tohto sveta sa ti zatvoria a dvere sveta nového sa ti otvoria, musíš len oklamať Smrť.“ Takýmto spôsobom som smrť ešte neunikal, ale nemal som čo stratiť, súhlasil som teda. Fénixa som odvolal a jeho životnú energiu vstrebal. Keď už mám opustiť tento svet, tak aj s tým, čo mi je drahé. Ponoril som sa do hlbokého spánku. Posledné, čo som videl, bol Medivh. Necítil som si telo, nepočul som nič, len svoje myšlienky a spomienky. Začal sa mi premietat' život...

...

„Som rozhodnutý, zanechám luk s mečom a začnem študovať mágiu,“ povedal Alian pred tvármi svojich rodičov.

„Nuže dobre synu, ale som rád, že som ťa mohol trénovať,“ usmial sa otec Sarnatis.

„Bolo mi potešením, kapitán,“ Alian sa pousmial a pokývol hlavou.

„Som šťastná že si sa konečne rozhodol. Zčať môžeme kedykoľvek. Naučím ťa základy mágie, ich odvetvia, špecializácie a všetko ostatné, čo poznám,“ vmiešala sa im do rozhovoru matka Eliandra, ktorá vyzerala naozaj šťastne.

...

„Alian ! Čo si u Belore stvárал ?!“ vyplašená matka so strachom v očiach pozerala na Aliana, ktorý mal pravú ruku značne popálenú.

„Chcel som to skúsiť sám, nedával som pozor a vymklo sa mi to,“ previnilo sa začal ospravedlňovať.

„Prešli len tri mesiace. Je pekné, že chceš teóriu skúšať v praxi, ale nie hneď tak skoro a ešte bez môjho dozoru,“ matka naozaj vyzerala nahnevaná, za to Alian stále previnilo.

„Pod', dám ti na to obväz,“ riekla matka, keď jej výraz preskočil na starostlivý...

...

Elf dokráčal k Alianovi a podal mu zrolovaný list. Otvoril ho a začal čítať. Možno ho ani nedečítal, zatváril sa zhrozil sa. Otočil sa k tábou, ale už sa približoval kapitán s naštvaným výrazom.

„Čo sa tu u Belore deje?“, zvolal znepokojene.

„Musím odísť, hneď teraz,“ odpovedal Alian a snažil sa prejsť okolo kapitána do tábora, ale ten mu cestu skrížil.

„Odísť? Kam odísť?“

„K východnému tábora,“ odpovedal prsto a konečne obišiel kapitána.

„To je vtip? Nie, nikam nejdeš. Pekne ostaneš tu a dokončíš nočnú hliadku.“

„List čo mi prišiel mi dáva dostatočný dôvod opustiť tábor.“

„Vážne? A čo také „dostatočné“ sa tam píše?“

„Východný tábor bol napadnutý, chcem ísť zachrániť živých,“ za tých slov si vzal palicu a v tulci si nechal len luk a dva šípy.

„Zabudni. Pošleme posla do Silvermoonu generálke Sylvanas, aby poslala oddiel na ich záchranu.“

„Kým dobehne posol do Silvermoonu a na miesto dorazí oddiel, môže byť už neskoro. Už i tak som stratil priveľa času, kým posol dobehol sem a hádam sa s vami.“

„Musíme dúfať, že nejakí prežili.“

„Na náhodu neriskujem, odchádzam.“

„Alian Sarathil, dávam ti priamy rozkaz ostať v tábore, inak ťa osobne postavím pred generálku Sylvanas Windrunner za tvoju drzosť!“ zvrešťal kapitán, očividne už nevydržal.

Alian sa len zamračene usmial a riekol: „Áno. A ešte ma ocení medailou za chrabrosť.“

Kapitán sa už nestihol znovu rozkričať, lebo sa Alian stratil v hlbokom lese...

Bežal, klusal, kľučkoval pomedzi stromy, len aby sa čo najrýchlejšie dostal k tábora. Dostal sa na cestu pretínajúc lesy. Zastavil a rozdýchal sa. Zaťal zuby a začal utekať ďalej.

...

„Ty byť naporcovaný ako posledný, Sarátis Sarathilá,“ riekol hrôzostrašným tónom troll s pohľadom na elfa priviazaného k drevenému stĺpu s ďalšími dvoma elfmi.

„Volám sa Sarnatis, troll. A aby si vedel, môj oddiel dnes ráno vypil špeciálny lektvar, ktorých vás všetkých, čo nás budú konzumovať, usmrť do minuty,“

Trollovia sa rozosmiali tak silo a tak šialene, že ich snád počul celý les. Alian sa krčil pri jednom kriku a zatiaľ len pozoroval dianie. Pripravil si luk a jeden šíp.

„To my hneď vyskúšať! Ale ak ty klamať, zlomím ti ruky a nohy. Hej ty! Vyber z toho kotla ten elfi prst a zjedz ho!“ rozkázal troll a jeden z tých u kotla začal paprčou loviť prst. Našiel ho a zjedol ako jednohubku. Čakalo sa, ale nič sa nedialo, prešla aj povestná minúta a stále nič. Ale Alian vedel, čo sa asi udeje a namieril šíp na trolla, ktorý sa vyhrážal.

„TY ! KLAMAŤ ! NAPORCOVAŤ !“ troll nestihol ani urobiť krok, krk mu prevrátal šíp a s chrčaním padol na zem mŕtvy.

Trollovia pobrali svoje zbrane a hrnuli sa k miestu výstrelu. Alian vzal druhý šíp a k zemi padol ďalší. Tretí troll zabrzdil a zjavne váhal. Konečne sa rozbehol ku krikom, ale Alian tam už nebol. Keď sa troll otočil, čepel elfského meča mu prevrákala hruť. Lesom sa ozvalo trollie zarevanie a k zemi padlo telo. Alian vytasil dýku a bežal k stĺpu, kde bol uviazaný jeho otec Sarnatis.

„Si šialený, že si prišiel sám,“ nie moc nadšene poznamenal, keď bol voľný.

„Pod'akuješ mi neskôr, oslobod' tých dvoch a padáme“ rýchlo odpovedal Alian.

„Tvoja hlava je moja !“ spoza žiaru ohňa sa ozval trollsý rev a presvišťala kopija. Rovno k Alianovi. Bola príliš rýchla a Alian príliš pomalý, letela mu priamo na ľavý okraj krku...

V tom okamihu sa akoby zastavil čas a začalo plynúť viac spomienok súčasne.

Pád Quel' thalasu, užitie fel energie, príchod do Hillsbradu, pád Teranisu, Temnoles, smrť najbližšej, návrat do Hillsbradu, porazenie rivala, ohnivý elementál, únik pred prázdnotou, Fénix...

...

Nadýchol som sa. Cítil som si fyzické telo, ale ešte som nedostal cit. Srdce mi bilo. Pomaly som otváral oči, cítil som sa, ako by som práve prespal rok. Najskôr som videl rozmazane, potom jasnejšie, až sa mi zrak konečne zaostril. Ležal som pod vysokými listnatými stromami, ktorým v korunách pofukoval vetrík. Keď som si začal cítiť ruky, posadil som sa a rozhliadol. Bol som živý a naozaj v inom svete. Nebol to Hillsbrad, aký som si ho pamätal, ale videl som istú podobnosť krajiny. Postavil som sa a rozhliadol som sa poriadnejšie. Uvidel som nemalé jazero s vodopádom, ktorý vytekal zo skaly na druhej strane. Akurát sa trhali šedé mračná a prechádzali prvé lúče slnka. Nemal som na to slová, nikdy v živote som ten pocit nezažil, ale bolo to úžasné. V ten moment som si vybavil všetky svoje spomienky na celý svoj život. To všetko, čo som riskoval, obetoval, získal a stratil. Dostal som novú šancu a rozhodne ju neprepásnem. Získam späť to, čo som raz už mal na dlani.

Nový Svet, som pripravený na svoju ďalšiu cestu.